

ภาคผนวก ข.

ข้อมูลกรณีการสัมภาษณ์เจาะลึก

ในการศึกษาครั้งนี้ ใช้วิธีการสัมภาษณ์เจาะลึก ซึ่งได้ดำเนินการสัมภาษณ์เก็บข้อมูลจากประชาชนที่อาศัยอยู่ในอาคารเคหะเขตดินแดง จำนวน 30 คน โดยนำเสนอกรณีการสัมภาษณ์ ดังนี้

กรณีศึกษารายที่ 1

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศหญิง อายุ 26 ปี ประกอบอาชีพ พนักงานบริษัทเอกชน ระดับการศึกษา อนุปริญญา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 1 มองว่าหน่วยงานภาครัฐมีความพร้อมในด้านของเครื่องมือสำหรับการให้ความช่วยเหลือที่ดี และสามารถบริหารจัดการภัยพิบัติที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี โดยในขณะเดียวกันมีความคิดเห็นว่าหน่วยงานภาคเอกชนเองก็มีความพร้อมในด้านของบุคลากรในการปฏิบัติหน้าที่ได้ดี และสามารถเข้าถึงภัยพิบัติที่เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว และส่วนใหญ่มักจะไปถึงจุดเกิดเหตุก่อนที่หน่วยงานภาครัฐจะเข้าไปดำเนินการ

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 1 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้สำหรับการบริหารจัดการภัยพิบัติ ในเรื่องของความรู้ต่อการใช้งานถือว่ามีความรู้บ้างเพราะเคยได้ผ่านการฝึกอบรมมา สำหรับเครื่องมือต่างๆ ที่มีอยู่ก็จะดำเนินการตรวจสอบความพร้อมอยู่ตลอดเวลา เช่น ถังดับเพลิง รวมทั้งสถานที่ติดตั้งก็ค่อนข้างสะดวกและง่ายต่อการใช้งาน แต่การทดสอบการใช้งานในภาวะปกตินั้นไม่ได้มีการตรวจสอบเนื่องจากถังดับเพลิงที่มีอยู่หากตรวจสอบหรือทดลองใช้งานจะทำให้น้ำยาในถังหมดไป ทำให้ต้องดำเนินการหาซื้อมาติดตั้งใหม่ ซึ่งทำให้เกิดความสิ้นเปลือง

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 1 มีความคิดเห็นว่า ในขั้นของก่อนเกิดเหตุการณ์หรือในภาวะปกตินั้น จะมีเพียงประชาชนบางกลุ่มเท่านั้นที่มีการติดตาม ฝ้าระวัง และให้ความสนใจในการป้องกันเหตุการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้น ในขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่ให้ความสำคัญและขาดความสนใจในการเตรียมความพร้อม หรือการป้องกันภัยที่อาจจะเกิดขึ้นมากนัก และมีความคิดเห็นว่าในขณะเกิดเหตุการณ์ ประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่มีความพร้อมในการแก้ปัญหาเฉพาะ

หน้าที่เกิดขึ้น มีความสับสนวุ่นวาย แต่ก็มีประชาชนบางส่วนที่สามารถจัดการและแก้ไขกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 1 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติไว้ว่า ควรที่จะมีการอบรมให้ความรู้ในเชิงปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขภัยพิบัติที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ในขณะที่เกิดเหตุก็ควรที่จะมีการติดต่อประสานงานระหว่างหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนให้เป็นระบบ เพราะจะได้เข้าถึงพื้นที่ได้อย่างรวดเร็วและเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการภัยพิบัติได้มากขึ้น

กรณีศึกษารายที่ 2

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย อายุ 43 ปี ประกอบอาชีพ รับจ้าง การศึกษาระดับประถมศึกษา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 2 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการภัยพิบัติของประเทศไทยว่า หน่วยงานภาครัฐเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการภัยพิบัติโดยตรง โดยที่ผ่านมาถือว่าสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ แต่มีความล่าช้า ในขณะที่หน่วยงานภาคเอกชนหรือหน่วยงานอื่นจะมีความรวดเร็วกว่าการดำเนินการของหน่วยงานภาครัฐ

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 2 มองว่าประชาชนยังขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องมืออย่างแท้จริง และสะท้อนให้เห็นได้ว่าตัวประชาชนขาดความพร้อมในการใช้งานเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่มีอยู่ นอกจากนี้สำหรับกรณีของสถานที่ติดตั้งของอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้สำหรับการแก้ไขปัญหาที่มีอยู่สามารถพบเห็นได้ง่าย แต่ปัจจุบันไม่มีเครื่องมือหรืออุปกรณ์เหล่านั้น จึงทำให้ไม่สามารถทดสอบการใช้งานของอุปกรณ์ได้

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 2 มีความคิดเห็นว่าบทบาทของประชาชนเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาในขั้นก่อนเกิดเหตุ นั้นประชาชนควรที่จะมีการตรวจสอบแนวโน้มของการเกิดเหตุภัยพิบัติ หรือสิ่งที่มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อตนเองรวมถึงประชาชนโดยรวม และควรมีการเตรียมตัวหากเกิดเหตุการณ์ขึ้นจะได้สามารถแก้ไขปัญหาได้ โดยภาครัฐควรที่จะให้ความรู้กับประชาชนในการที่จะแก้ไขปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษาตอนที่ 2 เห็นว่าประชาชนควรได้รับความรู้ในเบื้องต้นถึงแนวทาง หรือวิธีการต่างๆ ในการที่จะแก้ไขปัญหาภัยพิบัติ แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นจริงหน่วยงานภาครัฐก็มีความพร้อมเพียงพอในการให้ความช่วยเหลืออยู่แล้ว ประชาชนอาจให้ความช่วยเหลือได้เพียงบางส่วนเท่านั้น

กรณีศึกษาตอนที่ 3

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย อายุ 40 ปี ประกอบอาชีพ รับจ้าง ระดับการศึกษา อนุปริญญา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษาตอนที่ 3 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องว่าหน่วยงานภาครัฐยังขาดความจริงใจในการให้ความช่วยเหลือ ซึ่งประชาชนไม่ได้มีความคาดหวังที่จะให้ภาครัฐ เข้ามาช่วยบริหารจัดการกับภัยพิบัติ ที่ผ่านมามีประชาชนต้องช่วยเหลือตนเองมาโดยตลอด และสำหรับภาคเอกชนมองว่ามีความจริงใจ และมีความพร้อมในด้านต่างๆมากกว่าหน่วยงานภาครัฐ และสามารถตรวจสอบการทำงานได้มากกว่าภาครัฐ

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษาตอนที่ 3 มองว่าในด้านของความรู้ความเข้าใจในการใช้งานเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆยังไม่มี หรือถ้ามีก็ยังไม่ดีจนน้อยมาก ยกเว้นประชาชนบางคนที่มีการเตรียมการไว้เป็นการส่วนตัวอยู่แล้ว แต่โดยทั่วไปประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้สำหรับเรื่องของความพร้อมของเครื่องมือ และปัจจุบันมองว่าประเทศไทยยังไม่มีเครื่องมือที่ทันสมัย ซึ่งถือได้ว่ายังไม่มีความพร้อมในการแก้ไขปัญหา นอกจากนี้ในด้านสถานที่ติดตั้งเครื่องมือหรืออุปกรณ์คิดว่ามีความสะดวก และมีการเตรียมการสำหรับการใช้งานที่ดี โดยจุดติดตั้งมีความสะดวกต่อการใช้งาน แต่ไม่มีการแนะนำวิธีการใช้งานให้กับประชาชนได้ทราบ และยังไม่เคยมีการทดสอบการใช้งานของอุปกรณ์ดังกล่าวเลย

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษาตอนที่ 3 มีความเห็นว่าบทบาทของภาคประชาชนในขั้นก่อนเกิดเหตุการณ์ควรเป็นการป้องกัน การเฝ้าระวัง การติดตามตรวจสอบ มิให้เหตุการณ์เกิดขึ้นจะดีกว่าการแก้ไขปัญหาเมื่อภัยเกิดขึ้นแล้ว ซึ่งที่ผ่านมาในขณะที่เกิดเหตุมักจะเกิดความสับสนวุ่นวาย เนื่องจากประชาชนไม่รู้ว่าตนจะต้องทำอะไร ดังนั้นจึงต้องช่วยเหลือตัวเองก่อน และทำให้เกิดความสับสน

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 3 มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย โดยมองว่าในการเตรียมความพร้อมควรมีการให้ความรู้ ปลุกฝังจิตสำนึกให้ประชาชนได้มีการเตรียมการ เผื่อระวังอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้น และในขณะเกิดเหตุที่ผ่านมาประชาชนต้องช่วยเหลือตนเองก่อนในเบื้องต้น จึงจะเข้าไปช่วยเหลือผู้อื่นต่อไปได้ ดังนั้นภาครัฐควรที่จะสร้างความรู้ความเข้าใจให้ประชาชนทราบว่าเมื่อเกิดเหตุประชาชนจะต้องทำอย่างไร มีขั้นตอนกระบวนการอย่างไร

กรณีศึกษารายที่ 4

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย อายุ 23 ปี ประกอบอาชีพ นักศึกษา ระดับการศึกษาปริญญาตรี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 4 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งหน่วยงานภาครัฐ และหน่วยงานภาคเอกชน โดยเห็นว่า หน่วยงานภาครัฐควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องภัยพิบัติมากขึ้นกว่าเดิม โดยให้ความรู้แก่ประชาชน และควรมีการเตรียมการรับมือกับเหตุการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นโดยการฝึกซ้อมแผนการรับมือกับภัยที่อาจจะเกิดขึ้นให้มากกว่านี้

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 4 มองว่าระดับความรู้ในการใช้งานเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ของประชาชนยังไม่มีความรู้ความเข้าใจในการใช้งานเครื่องมือ อุปกรณ์เท่าที่ควร และตัวเครื่องมือและอุปกรณ์ที่มีอยู่ไม่มีความพร้อมต่อการใช้งาน เนื่องจากไม่มีการตรวจเช็คการใช้งานของเครื่องมือสำหรับสถานที่ติดตั้งของเครื่องมือและอุปกรณ์ในปัจจุบันนั้นก็สะดวกต่อการใช้งาน แต่ควรที่จะมีปริมาณเครื่องมือให้มากกว่านี้ และควรมีการตรวจสอบ หรือทดสอบการใช้งานของเครื่องมือที่มีอยู่ว่าสามารถใช้งานได้หรือไม่ เนื่องจากปัจจุบันเครื่องมือที่มีอยู่ไม่สามารถใช้งานได้ และที่ผ่านมาไม่เคยมีการทดสอบการใช้งาน

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 4 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของภาคประชาชนในการจัดการภัยพิบัติในขั้นก่อนเกิดเหตุ นั้น ประชาชนไม่มีบทบาทใดๆ และไม่เคยมีการดำเนินการเตรียมตัวในการรับมือกับเหตุการณ์ ซึ่งประชาชนควรที่จะมีบทบาทในขั้นของการเกิดเหตุให้มากกว่านี้ สำหรับใน

ชั้นขณะเกิดเหตุมองว่าประชาชนส่วนใหญ่ยินดีให้ความร่วมมือต่อการแก้ไขปัญหายุ่แล้ว และที่ผ่านมาก็มีการให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 4 มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติของประเทศไทย โดยในการเตรียมความพร้อมมีข้อเสนอให้มีการฝึกอบรม และฝึกซ้อมแผนรับภัยพิบัติ และควรให้ประชาชนได้ตระหนักถึงความสำคัญของภัยพิบัติที่อาจเกิดขึ้น และส่งเสริมให้ประชาชนได้เข้าไปมีส่วนร่วมมากขึ้น สำหรับในการแก้ไขปัญหายุ่เกิดเหตุ มองว่าทั้งภาครัฐและภาคเอกชนให้ความร่วมมือกันในการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยในด้านต่างๆ เช่น ด้านที่อยู่อาศัย เครื่องอุปโภคบริโภค หรือการสาธารณสุข

กรณีศึกษารายที่ 5

ประชากรกลุ่มตัวอย่างเป็น เพศหญิง อายุ 22 ปี ประกอบอาชีพ พนักงานบริษัทเอกชน การศึกษา ระดับอนุปริญญา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 5 มีความเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทยเกี่ยวกับ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการภัยพิบัติ ซึ่งมองว่าทั้งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนยังไม่สามารถแก้ไขปัญหายุ่ที่เกิดขึ้นได้ดีเท่าที่ควร

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 5 มองว่า ความรู้ในการใช้งานของเครื่องมืออุปกรณ์ที่มีอยู่ในปัจจุบันนั้นประชาชนทั่วไปยังไม่มีความรู้ ซึ่งผู้ที่มีความรู้ในการใช้งานของเครื่องมือและอุปกรณ์จะเป็นเฉพาะเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และต้องใช้อุปกรณ์เหล่านั้นเป็นประจำเท่านั้น รวมทั้งความพร้อมของเครื่องมือ และอุปกรณ์ที่มีอยู่ในปัจจุบันยังไม่มีความพร้อมเท่าที่ควร ประกอบกับสถานที่ติดตั้งก็ไม่มีความสะดวกต่อการใช้งาน และไม่มีความพร้อมในการนำไปใช้งานจริง รวมทั้งในเรื่องของการทดสอบการใช้งานก็ยังขาดการทดสอบการใช้งานจริง

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษาที่ 5 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของภาคประชาชนในการมีส่วนร่วมบริหารจัดการภัยพิบัติว่า ในขั้นก่อนเกิดเหตุประชาชนไม่ทราบว่าต้องทำอะไร จึงทำให้ในขั้นตอนนี้ประชาชนจะไม่มีบทบาทอะไร ในขณะที่เกิดเหตุการณ์แล้วตัวประชาชนซึ่งเป็นผู้ได้รับความ

เด็กร้อนและได้รับผลกระทบโดยตรง เนื่องจากไม่มีความรู้ในการแก้ไขกับปัญหา ดังนั้นเมื่อเกิดเหตุ จึงเกิดความสับสนวุ่นวาย ต่างคนต่างเอาตัวรอด ทำให้กลายเป็นอุปสรรคในการดำเนินการแก้ไขปัญหา ของหน่วยงานภาครัฐ

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษาที่ 5 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารจัดการภัยพิบัติ โดยมองว่าในขั้น การเตรียมความพร้อมควรมีอุปกรณ์ เครื่องมือในการป้องกัน และเตือนภัยให้พร้อมอยู่เสมอ และเมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นก็ควรดำเนินการตามแนวทางที่ได้มีการฝึกซ้อมไว้ โดยจำเป็นต้องมี การฝึกซ้อมให้ประชาชนได้รับรู้ว่าเมื่อเกิดเหตุตนต้องทำอะไร ซึ่งจะช่วยลดความวุ่นวายได้

กรณีศึกษารายที่ 6

ประชากรกลุ่มตัวอย่างเป็น เพศชาย อายุ 45 ปี ประกอบอาชีพ พนักงานธนาคาร การศึกษา ระดับปริญญาตรี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษาที่ 6 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการภัยพิบัติของไทยโดยเฉพาะ ทางด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีความเห็นว่า หน่วยงานภาครัฐยังมีกระบวนการทำงานที่ล่าช้า ประกอบกับกระบวนการในการแจ้งเตือนภัยให้กับประชาชนได้รับทราบนั้นค่อนข้างที่จะไม่ทันกับ สถานการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งการแจ้งเตือนต่างๆ เป็นสิ่งสำคัญเนื่องจากทำให้ประชาชนได้รับทราบถึง สิ่งที่จะเกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อตน ดังนั้นหากการแจ้งเตือนมีความรวดเร็วก็จะทำให้ประชาชน มีการเตรียมการรองรับได้ทัน และลดความเสียหายได้ในระดับหนึ่ง ในขณะที่หน่วยงานภาคเอกชน ยังไม่ค่อยมีบทบาทสำคัญในการให้การช่วยเหลือ เป็นเพียงการให้การสนับสนุน การส่งเสริม ฟื้นฟู ภายหลังเหตุการณ์สิ้นสุดแล้ว

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษาที่ 6 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆในการใช้ แก้ปัญหาภัยพิบัติ หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะการให้ความรู้ทางด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ ต่างๆ ปัจจุบันยังไม่มีหน่วยงานใดมาให้ความรู้ในการใช้งาน นอกจากนี้ในด้านความพร้อมของ อุปกรณ์ต่างๆก็ยังไม่มียุกรณ์ใดๆที่จะสามารถให้ประชาชนนำไปใช้งานได้เมื่อเกิดเหตุ เนื่องจาก ไม่มีการนำอุปกรณ์มาติดตั้งให้ รวมทั้งไม่ได้มีการเตรียมสถานที่ติดตั้งอุปกรณ์ใดๆในพื้นที่ที่อยู่ อาศัยของประชาชน ซึ่งเมื่อไม่มีอุปกรณ์หรือเครื่องมือใดๆจึงไม่เคยมีการทดสอบการใช้งาน

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษาที่ 6 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของภาคประชาชนว่าในขั้นก่อนเกิดเหตุการณ์ ประชาชนจำเป็นที่จะต้องมีการศึกษา ถึงแนวโน้มของการเกิดภัย รวมทั้งการเตรียมการต่างๆในการรับมือกับสถานการณ์ที่จะเกิดว่าตนต้องปฏิบัติอย่างไร ซึ่งเมื่อมีการเตรียมการต่าง ๆ แล้ว เมื่อเกิดเหตุการณ์ก็จะสามารถเอาตัวรอดได้ และสิ่งที่สำคัญเมื่อเกิดเหตุ ประชาชนจะต้องรู้ว่าตนจะต้องทำอะไร มิฉะนั้นแล้วก็จะเกิดความสับสนวุ่นวาย

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษาที่ 6 ได้เสนอแนะแนวทางในการจัดการภัยพิบัติว่า ในขั้นของการเตรียมความพร้อมของประชาชนยังมีน้อยหรือแทบจะไม่มีเลย ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรที่จะมีการฝึกอบรม มีการสาธิต ให้ประชาชนได้รับรู้เป็นประจำอย่างน้อยอาจจะเป็นปีละ 2-3 ครั้ง ซึ่งเมื่อเกิดเหตุหากประชาชนได้มีการรับรู้และร่วมฝึกซ้อม ฝึกสาธิตต่างๆแล้วประชาชนก็จะมีความรู้ความเข้าใจและสามารถช่วยเหลือตนเองได้ในระดับหนึ่ง

กรณีศึกษารายที่ 7

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย อายุ 26 ปี ประกอบอาชีพ รับราชการ การศึกษาระดับปริญญาตรี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 7 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทยในด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมองว่า หน่วยงานภาครัฐนั้นค่อนข้างที่จะมีความพร้อมสำหรับการบริหารจัดการและการแก้ไขปัญหาทางด้านภัยพิบัติอยู่ในระดับต่ำทั้งทางด้านเครื่องมือและบุคลากร ในขณะที่หน่วยงานภาคเอกชนจะมีความพร้อมในหลายๆด้านทั้งทางด้านบุคลากร เครื่องมือ กระบวนการ หรือวิธีการจัดการที่มีความพร้อมและมีความทันสมัยกว่าหน่วยงานภาครัฐ

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 7 มีความเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆว่าความรู้ในการใช้งานทางด้านเครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ต่างๆ จะมีอยู่ในกลุ่มของผู้ที่เกี่ยวข้องเท่านั้น ไม่มีการกระจายทรัพยากรต่างๆอย่างทั่วถึงในกลุ่มคนทั่วไปที่อาจจะมีความเกี่ยวข้องกับภัยพิบัติ สำหรับระดับความพร้อมของเครื่องมือต่างๆคิดว่าอยู่ในระดับความพร้อมที่ประมาณ 60 % เนื่องจากเครื่องมือต่างๆนั้น จะถูกนำมาใช้ขณะที่เกิดเหตุเท่านั้น ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าขาดการเตรียมความพร้อมไว้

ล่วงหน้า และเห็นว่าสถานที่ติดตั้งของเครื่องมืออุปกรณ์ต่าง ๆ นั้นควรที่จะสามารถติดตั้งในบริเวณที่ประชาชนนำออกมาใช้ได้สะดวก โดยที่ผ่านมามีการทดสอบการใช้งานของเครื่องมือและอุปกรณ์ ดังนั้นควรที่จะมีการทดสอบการใช้งานในภาวะปกติอย่างต่อเนื่อง โดยอาจจะกำหนดการตรวจสอบ 3-6 เดือนต่อครั้ง

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 7 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของภาคประชาชนเกี่ยวกับการบริหารจัดการภัยพิบัตินั้น มองว่าในระดับของขั้นก่อนเกิดเหตุประชาชนควรทำการตรวจสอบติดตาม ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับภัยพิบัติ รวมทั้งต้องมีการให้ข้อมูลต่างๆแก่เจ้าหน้าที่หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการที่จะให้เจ้าหน้าที่หรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้มีการเตรียมการรับมือกับสิ่งที่จะเกิดขึ้น และจัดการกับภัยได้อย่างถูกต้อง สำหรับขั้นของขณะที่เกิดเหตุ มีความคิดเห็นที่ประชาชนที่มีความรู้เกี่ยวกับการบริหารจัดการภัยพิบัติควรให้ความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเข้ามามีส่วนร่วมในการระงับเหตุ

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 7 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารจัดการภัยพิบัติว่าในระดับของการเตรียมความพร้อมควรที่จะกำหนดหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจน รวมทั้งควรมอบหมายหน้าที่อย่างถูกต้อง และเตรียมความพร้อมของเครื่องมือให้มีความพร้อมใช้งานอยู่เสมอ นอกจากนี้ในการแก้ไขปัญหาขณะเกิดเหตุสิ่งสำคัญคือความพร้อมและความทันสมัยของเครื่องมือ รวมถึงกระบวนการบริหารจัดการ ซึ่งจะมีผลต่อการลดความรุนแรงของภัยพิบัติ จึงควรที่จะมีการเตรียมเครื่องมือต่างๆให้เพียงพอ

กรณีศึกษารายที่ 8

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย อายุ 38 ปี ประกอบอาชีพ พนักงานบริษัท การศึกษา ระดับปริญญาตรี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 8 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการภัยพิบัติในประเทศไทยว่า หน่วยงานภาครัฐเป็นหน่วยงานที่ดำเนินการล่าช้าไม่ทันต่อเหตุการณ์และความเสียหายที่เกิดขึ้น ขณะที่หน่วยงานภาคเอกชนเองก็ยังไม่ค่อยมีบทบาทมากนักในการเข้ามามีส่วนร่วมจัดการกับภัยพิบัติ

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 8 มีความเห็นว่าสำหรับทางด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆในปัจจุบัน ประชาชนยังไม่มีความรู้ในเรื่องเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ รวมทั้งหากมองถึงความพร้อมของเครื่องมือต่างๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบันนั้นก็มีความพร้อมต่อการใช้งานจริงหากมีเหตุการณ์เกิดรวมไปถึงสถานที่ติดตั้งของเครื่องมือ อุปกรณ์ต่างๆนั้นในช่วงแรกๆก็จะมี การติดตั้งไว้ประจำจุดชัดเจน แต่ในปัจจุบันไม่มีอุปกรณ์ต่างๆเหล่านั้นแล้ว และที่ผ่านมาก็ไม่เคยมีการทดสอบการใช้งานของเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆที่มีอยู่ด้วย

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 8 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของภาคประชาชนในการจัดการกับภัยพิบัติในประเทศไทยว่า ในขั้นก่อนเกิดเหตุประชาชนควรที่จะติดตาม ตรวจสอบเหตุการณ์ที่ผ่านมาว่ามีสาเหตุมาจากอะไร จากนั้นจะได้นำเหตุการณ์เหล่านั้นมาเป็นบทเรียนและร่วมกันแก้ไขปัญหา ในจุดนั้น สำหรับในขณะที่เกิดภัยประชาชนก็ควรที่จะมีการศึกษาหาความรู้ในเรื่องของภัยต่างๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อที่จะได้นำความรู้ต่างๆเหล่านั้นไปใช้ในการแก้ปัญหาเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 8 สำหรับข้อเสนอแนะในการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทยนั้นในระดับของการเตรียมความพร้อมนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรที่จะมีการให้ความรู้กับประชาชนเพื่อให้ประชาชนได้เกิดความพร้อมในระดับบุคคล และเมื่อเกิดเหตุการณ์จริงประชาชนก็จะได้เข้าไปช่วยเหลือ แก้ไขปัญหา รวมทั้งร่วมมือในการดำเนินงานกับหน่วยงานภาครัฐ

กรณีศึกษารายที่ 9

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย อายุ 26 ปี ประกอบอาชีพ พนักงานบริษัท การศึกษา ระดับปริญญาตรี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 9 มองว่าหน่วยงานภาครัฐยังขาดการจัดการที่จริงจัง ในขณะที่ภาคเอกชนเองก็ยังไม่มียุทธศาสตร์ในการจัดการกับภัยพิบัติมากนัก ซึ่งควรให้ภาคเอกชนให้การสนับสนุนการดำเนินการของหน่วยงานภาครัฐให้มากขึ้น

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 9 มีความเห็นว่าเป็นสำหรับทางด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ในปัจจุบัน ยังขาดการอบรมหรือการให้ความรู้แก่ประชาชนน้อยเกินไป รวมทั้งเครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่างๆที่มีอยู่ก็ไม่ได้มีความพร้อมในการใช้งาน เนื่องจากขาดการติดตาม ตรวจสอบตามระยะเวลาที่กำหนด แต่สำหรับสถานที่ติดตั้งอุปกรณ์ที่มีอยู่คิดว่าสะดวกและง่ายต่อการใช้งาน ซึ่งปัญหาของการทดสอบการใช้งานในภาวะปกติคือ ไม่เคยมีการทดสอบการใช้งานของเครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆตามระยะเวลาที่ควรจะดำเนินการ

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 9 สำหรับบทบาทของภาคประชาชนในการบริหารจัดการภัยพิบัตินั้น มีความคิดเห็นว่าเป็นในขั้นก่อนเกิดเหตุประชาชนยังไม่มีเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆที่ดีพอ จึงส่งผลให้เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นจริงทำให้ประชาชนเกิดความสับสนวุ่นวาย

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 9 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติของประเทศไทย โดยมองว่าในขั้นของการเตรียมความพร้อมควรที่จะมีการจัดการฝึกอบรม ให้ความรู้ ให้กับประชาชน รวมไปถึงการจัดเตรียมเครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆให้พร้อมใช้งานมากกว่านี้และสำหรับในขั้นเกิดเหตุขึ้น ควรสร้างความร่วมมือร่วมกันทั้งภาครัฐและภาคเอกชนให้มีระบบในการบริหารจัดการที่เป็นระบบมากขึ้น

กรณีศึกษารายที่ 10

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศหญิง อายุ 43 ปี ประกอบอาชีพ ค้าขาย การศึกษา ระดับประถมศึกษา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 10 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทยในด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องว่า หน่วยงานภาครัฐเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการจัดการโดยตรง และมีความพร้อมสูงในการแก้ไขปัญหา ขณะเดียวกันมองว่าภาคเอกชนเป็นหน่วยงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับการจัดการภัยพิบัติ เนื่องจากมีหน่วยงานภาครัฐรับผิดชอบอยู่แล้ว

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 10 มีความเห็นเกี่ยวกับด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ในการจัดการภัยพิบัติที่มีอยู่ปัจจุบันว่าตัวประชาชนไม่มีความรู้ในเรื่องของเครื่องมือ และไม่เคยมีการแนะนำหรือสอนการใช้งานให้กับประชาชนได้ทราบ เมื่อนำมาติดตั้งแล้วก็ไม่ได้มีการตรวจสอบความพร้อมใช้งานของเครื่องมือ ซึ่งในเรื่องของสถานที่ติดตั้งพบว่ามีความสะดวกและง่ายต่อการใช้งาน แต่ปัจจุบันอุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆไม่มีตามสถานที่ติดตั้งแล้วจึงทำให้ไม่มีการทดสอบการใช้งานของเครื่องมือและอุปกรณ์ดังกล่าว

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 10 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของภาคประชาชนว่าในขั้นก่อนเกิดเหตุนั้นประชาชนไม่รู้ว่าตนเองจะต้องทำอะไร และยังไม่เห็นความสำคัญว่าก่อนเกิดเหตุจะต้องมีการเตรียมความพร้อม และขณะที่เกิดเหตุการณ์มีความคิดเห็นว่าเป็นที่จะต้องหนีเอาตัวรอด และแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าไปก่อน

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 10 ได้ให้ข้อเสนอแนะในการจัดการภัยพิบัติว่า ในการเตรียมความพร้อมก่อนเกิดเหตุการณ์ก็ควรที่จะมีการฝึกซ้อมแผนไว้บ้าง ซึ่งเมื่อเกิดเหตุประชาชนก็จะทำตามที่ได้มีการฝึกซ้อมไว้ แต่ท้ายที่สุดแล้วหน่วยงานภาครัฐก็ต้องเป็นผู้แก้ไขปัญหาเป็นหลัก

กรณีศึกษารายที่ 11

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศหญิง อายุ 40 ปี ประกอบอาชีพ ค้าขาย การศึกษา ระดับประถมศึกษา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 11 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการภัยพิบัติของประเทศไทยว่า หน่วยงานที่มีความสำคัญและมีหน้าที่หลักในการรับผิดชอบกรณีของการเกิดภัยพิบัติคือหน่วยงานภาครัฐเป็นหลัก และมีความคิดเห็นว่าการขาดความพร้อมบทบาทในการแก้ไขปัญหาภัยพิบัติที่เกิดขึ้น

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 11 เห็นว่าในด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องต่อการจัดการภัยพิบัติของไทยในปัจจุบัน ในระดับประชาชนยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับอุปกรณ์ต่างๆในการใช้งาน

สำหรับในระดับความพร้อมของเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆประชาชนไม่มีความรู้ในการที่จะเข้าไปตรวจสอบความพร้อมในการใช้งานของเครื่องมือ จึงทำให้ไม่ทราบว่าเครื่องมือต่างๆมีความพร้อมใช้งานหรือไม่ นอกจากนี้สถานที่ติดตั้งของเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆมีความสะดวกต่อการใช้งาน แต่ปัจจุบันไม่มีอุปกรณ์ต่างๆแล้ว และที่ผ่านมาก็ไม่เคยมีการทดสอบการใช้งานของเครื่องมือหรืออุปกรณ์เหล่านั้น

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 11 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของภาคประชาชนต่อการจัดการภัยพิบัติว่า ในขั้นก่อนเกิดเหตุหรือในภาวะปกติประชาชนไม่มีความรู้ว่าตนจะต้องทำอะไรทำให้ในขั้นขณะเกิดเหตุนั้นประชาชนซึ่งไม่มีการเตรียมตัว จึงทำให้เกิดความสับสน ต่างคนต่างหนีเอาตัวรอดเนื่องจากไม่รู้ว่าตนเองควรจะทำอย่างไร

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 11 มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติว่า ในการเตรียมความพร้อมให้กับประชาชนนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรที่จะมีการให้ความรู้ โดยการฝึกอบรมให้กับประชาชนได้รับทราบว่าควรที่จะทำอะไร และเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นจริงแล้วหากประชาชนมีความรู้บ้างก็จะเป็นส่วนช่วยในการแก้ไขปัญหาเบื้องต้นได้

กรณีศึกษารายที่ 12

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย อายุ 21 ปี ประกอบอาชีพ รับจ้าง การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 12 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติของประเทศไทยในด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมองว่าหน่วยงานภาครัฐเป็นหน่วยงานที่ดีมีความพร้อม และสามารถช่วยเหลือประชาชนได้ สำหรับหน่วยงานภาคเอกชนมีบทบาทน้อยมากในการจัดการกับภัยพิบัติ ที่ผ่านมามีเห็นเพียงให้การช่วยเหลือ เช่น การแจกสิ่งของ

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 12 มองว่าทางด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ในการใช้แก้ไขปัญหาการจัดการภัยพิบัติปัจจุบันประชาชนยังขาดความรู้ หรือมีความรู้เล็กน้อยในการใช้งานเครื่องมือต่างๆรวมทั้งเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆเองก็ยังไม่มีความพร้อม และไม่เคยมีการใช้งานมาก่อน แต่

สถานที่ติดตั้งชัดเจน และคิดว่าสามารถนำมาใช้งานได้สะดวก โดยที่ผ่านมามีเคยนำมาทดสอบการใช้งานซึ่งอุปกรณ์ต่างๆก็ใช้งานได้ แต่เมื่อทดสอบการใช้งานแล้วก็ไม่ได้มีการนำเครื่องมือหรืออุปกรณ์ชิ้นนั้นมาทดแทน เช่น อุปกรณ์ดับเพลิง

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษาตอนที่ 12 มองว่าในขั้นก่อนเกิดเหตุประชาชนมีบทบาทน้อยมาก และไม่รู้ว่าก่อนเกิดเหตุจะต้องทำอะไร ซึ่งเมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นประชาชนส่วนใหญ่ขาดสติ ตกใจและทำอะไรไม่ถูก หากภาครัฐมีการให้ความรู้กับประชาชนบ้างว่าประชาชนต้องทำอะไร ก็จะทำให้ประชาชนสามารถทำตามความรู้ที่ตนมีอยู่

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษาตอนที่ 12 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติว่า ในขั้นของการเตรียมความพร้อมประชาชนควรที่จะได้รับการฝึกซ้อมแผนอย่างเป็นประจำ เพราะเมื่อเกิดเหตุแล้วทั้งภาครัฐและประชาชนก็ต้องร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

กรณีศึกษาตอนที่ 13

ประชาชนเพศชาย อายุ 61 ปี ประกอบอาชีพ รับราชการ (ข้าราชการบำนาญ) การศึกษา ระดับประถมศึกษา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษาตอนที่ 13 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการกับภัยพิบัติในประเทศไทย โดยเห็นว่าสำหรับหน่วยงานภาครัฐในปัจจุบันการให้ความช่วยเหลือล่าช้ามาก ไม่ทันกับเหตุการณ์ และมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเยอะมากซึ่งก็เป็นสาเหตุทำให้เกิดความล่าช้าในการทำงาน ในขณะที่ภาคเอกชนมีความรวดเร็วกว่าหน่วยงานภาครัฐและสามารถแก้ไขปัญหาในเบื้องต้นได้ดีกว่าหน่วยงานภาครัฐ

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษาตอนที่ 13 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆที่มีอยู่ว่าในด้านความรู้ต่อการใช้งานเครื่องมือหรืออุปกรณ์เหล่านั้น ประชาชนส่วนใหญ่ไม่รู้ว่่าใช้งานอย่างไร แต่สำหรับตนสามารถใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่างๆได้ เพราะเนื่องจากหน่วยงานที่ตนทำงานอยู่มีการสาธิตให้ความรู้ในการใช้งานอุปกรณ์ต่างๆอยู่เป็นประจำ นอกจากนี้ก็ยังมีฝึกซ้อมแผนอย่าง ต่อเนื่องด้วย สำหรับความพร้อมของเครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่างๆที่มีอยู่นั้นคิดว่าหาก

พื้นที่ใดที่สำคัญก็จะมีเครื่องมือ อุปกรณ์ที่ทันสมัย แต่หากมองโดยรวมแล้วเครื่องมือต่างๆ ที่มีก็ยังไม่ทันสมัยและไม่สามารถใช้งานได้ สำหรับสถานที่ติดตั้งที่เห็นอยู่ปัจจุบันมองว่าสะดวกต่อการใช้งาน แต่การทดสอบการใช้งาน การตรวจสอบความพร้อมของเครื่องมือ ไม่เคยดำเนินการในเรื่องนี้เลย

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 13 มีความคิดเห็นที่ว่าผ่านมาก่อนเกิดเหตุไม่มีการแจ้งเตือนให้ประชาชนได้ทราบถึงแนวโน้มของการเกิดเหตุการณ์ ดังนั้นถ้ามีการแจ้งเตือนจะทำให้ประชาชนสามารถเตรียมตัวได้ทัน ซึ่งที่ผ่านมาเมื่อเกิดเหตุการณ์ประชาชนส่วนใหญ่ขาดสติและไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรทำให้เกิดความวุ่นวาย ต่างคนต่างหนีเอาตัวรอด แต่เมื่อมีสติก็จะเข้ามาช่วยเหลือผู้อื่น

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 13 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ โดยมองว่าภาครัฐควรที่จะให้ความรู้เบื้องต้นแก่ประชาชน และมีการติดตามตรวจสอบความพร้อมของประชาชนอย่างต่อเนื่อง สำหรับในการแก้ไขปัญหาขณะเกิดเหตุประชาชนจำเป็นที่จะต้องช่วยเหลือตนเองก่อนซึ่งไม่ควรรอคอยการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐ ดังนั้นประชาชนควรที่จะมีความรู้ในการแก้ไขปัญหาเบื้องต้นได้

กรณีศึกษารายที่ 14

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย อายุ 19 ปี ประกอบอาชีพ รับจ้าง การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 14 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการภัยพิบัติว่า หน่วยงานภาครัฐมีความพร้อมและสามารถช่วยเหลือประชาชนได้เป็นอย่างดี แต่สำหรับหน่วยงานภาคเอกชนที่ผ่านมายังไม่เห็นว่ามียุทธศาสตร์ในการให้การช่วยเหลือประชาชน

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 14 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ในการใช้แก้ปัญหาภัยหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า ด้านความรู้ทางเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ปัจจุบันมองว่าประชาชนยังขาดความรู้ หรือมีความรู้น้อยมากเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ รวมทั้งเครื่องมือต่างๆ ที่มีอยู่ก็ไม่มีความพร้อมต่อการใช้งาน และอุปกรณ์บางอย่างก็ไม่

สามารถใช้งานได้ สำหรับสถานที่ติดตั้งของเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆนั้นปัจจุบันพบว่าสะดวกต่อการใช้งาน แต่ปัญหาที่พบก็คือก็คือ ไม่มีการทดสอบการใช้งานว่าอุปกรณ์หรือเครื่องมือเหล่านั้นใช้งานได้หรือไม่

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษาหมายเลขที่ 14 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของภาคประชาชนในการแก้ไขปัญหาภัยพิบัติว่า ในขั้นก่อนเกิดเหตุการณ์นั้นควรมีการเตรียมตัวของประชาชนให้พร้อม โดยอาจจะมีการฝึกซ้อมการแก้ไขปัญหาบ้าง ซึ่งเมื่อเกิดเหตุประชาชนส่วนใหญ่ยังขาดสติและไม่มีการเตรียมตัวไว้ทำให้ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร หากมีการฝึกซ้อมไว้บ้างก็จะได้ทำตามที่ได้มีการฝึกซ้อมไว้

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษาหมายเลขที่ 14 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติว่าประชาชนควรมีการเตรียมความพร้อม โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำเป็นต้องจัดให้มีการให้ความรู้ในการฝึกซ้อมแผนต่างๆให้กับประชาชน ซึ่งเมื่อประชาชนได้รับการฝึกซ้อมแผนแล้ว เมื่อเกิดเหตุการณ์จริงขึ้นประชาชนก็จะร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐในการที่จะแก้ไขปัญหาได้ต่อไป

กรณีศึกษาหมายเลขที่ 15

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศหญิง อายุ 39 ปี ประกอบอาชีพ ค้าขาย การศึกษา ระดับประถมศึกษา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษาหมายเลขที่ 15 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการภัยพิบัติของไทยโดยเฉพาะทางด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีความเห็นว่าหน่วยงานภาครัฐมีหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบและให้การช่วยเหลือต่อปัญหาที่เกิดขึ้น แต่ที่ผ่านมากการทำงานของหน่วยงานภาครัฐมีความล่าช้าไม่ทันกับเหตุการณ์ สำหรับหน่วยงานทางด้านภาคเอกชนก็ยังไม่มียุทธศาสตร์ในการบริหารจัดการภัยพิบัติในปัจจุบัน

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษาหมายเลขที่ 15 มองว่าในด้านความรู้ในการใช้งานของเครื่องมืออุปกรณ์ที่มีอยู่ในปัจจุบันนั้น ประชาชนยังขาดความรู้ในการใช้งาน และความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆเหล่านั้น นอกจากนี้หากมองถึงความพร้อมของเครื่องมือ มีความเห็นว่าไม่มีความพร้อมเนื่องจากไม่มีการใช้งานมานาน ซึ่งสถานที่ติดตั้งเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆที่มีอยู่คิดว่าสะดวกต่อการใช้งาน แต่ไม่มีการทดสอบการใช้งานว่าเครื่องมือหรืออุปกรณ์เหล่านั้นว่าใช้งานได้หรือไม่

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 15 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของภาคประชาชนว่าประชาชนไม่มีความรู้ที่ตนเองจะต้องทำอะไรทั้งก่อนเกิดเหตุและขณะเกิดเหตุ โดยที่ผ่านมาก็เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นจึงเกิดความสับสน วุ่นวาย

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 15 มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติว่า ควรที่จะมีการให้ความรู้กับประชาชนและมีการฝึกซ้อมแผนต่างๆบ้าง เมื่อเกิดเหตุจะได้รู้ว่าจะต้องทำอะไร และเมื่อเกิดเหตุการณ์จริงประชาชนทุกคนก็จะช่วยเหลือกันอยู่แล้ว แต่หน่วยงานภาครัฐก็ต้องให้การช่วยเหลือร่วมด้วย

กรณีศึกษารายที่ 16

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศหญิง อายุ 42 ปี ประกอบอาชีพ รับจ้าง การศึกษาระดับประถมศึกษา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 16 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการภัยพิบัติของประเทศไทยว่า หน่วยงานภาครัฐเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการภัยพิบัติที่มีบทบาทในการแก้ไขปัญหาค่อนข้างมาก โดยที่ผ่านมาก็พบว่าเป็นหน่วยงานเดียวที่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ ในขณะที่ยังไม่เคยเห็นบทบาทของหน่วยงานภาคเอกชนหรือหน่วยงานอื่นในการดำเนินการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 16 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้สำหรับการบริหารจัดการภัยพิบัติว่าประชาชนไม่มีความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ แต่เชื่อว่าเมื่อเกิดเหตุขึ้นประชาชนน่าจะจะสามารถใช้งานอุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆ ได้ เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่ใช้งานไม่ยาก สำหรับกรณีของสถานที่ติดตั้งของอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้สำหรับการแก้ไขปัญหาสามารถพบเห็นได้ง่ายและสะดวกต่อการใช้งาน แต่ปัจจุบันไม่มีเครื่องมือหรืออุปกรณ์เหล่านั้นอยู่แล้ว และที่ผ่านมาก็ไม่ได้มีการทดสอบการใช้งานของเครื่องมือฯ เหล่านั้น

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 16 มีความคิดเห็นว่าประชาชนควรมีบทบาทในการแก้ไขปัญหา โดยในขั้นก่อนเกิดเหตุ นั้นประชาชนควรที่จะมีการเตรียมตัวไว้หากเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นจะได้แก้ไขปัญหาได้ โดยอาจจะเป็นการฝึกซ้อมการแก้ไขปัญหาไว้บ้าง ซึ่งเมื่อเกิดเหตุขึ้นก็จะสามารถรู้ถึงแนวทางในการแก้ไขปัญหาตามที่ตนได้ผ่านการฝึกซ้อมมาแล้ว

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 16 เห็นว่าประชาชนควรได้รับการฝึกอบรม ให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีการในการที่จะแก้ไขปัญหาภัยพิบัติที่เกิดขึ้น และเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นจริงหากหน่วยงานภาครัฐยังไม่สามารถเข้ามาให้ความช่วยเหลือได้ ประชาชนก็จะได้ช่วยเหลือตนเองได้ก่อนในเบื้องต้น

กรณีศึกษารายที่ 17

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย มีอายุ 39 ปี ประกอบอาชีพ รับจ้าง การศึกษาระดับอนุปริญญา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 17 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการปัญหาภัยพิบัติในประเทศไทย โดยเฉพาะในเรื่องของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีความเห็นว่า หน่วยงานภาครัฐเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการภัยพิบัติโดยตรง และที่ผ่านมาก็สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ดี สามารถให้ความช่วยเหลือประชาชนได้ สำหรับหน่วยงานอื่น ๆ นั้น เป็นเพียงหน่วยงานรองในการให้ความช่วยเหลือและการแก้ไขปัญหา รวมทั้งสนับสนุนการแก้ไขปัญหาของหน่วยงานภาครัฐ

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 17 เห็นว่าปัจจุบันประชาชนยังขาดความรู้ความเข้าใจต่อการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ แต่เชื่อว่าเมื่อเกิดเหตุขึ้นประชาชนจะสามารถใช้งานอุปกรณ์และเครื่องมือต่าง ๆ ได้ด้วยการเรียนรู้ด้วยตนเอง ในขณะที่เดียวกันก็เชื่อว่าความพร้อมของเครื่องมือและอุปกรณ์ที่มีอยู่ น่าที่จะสามารถนำมาใช้งานได้ในระดับหนึ่ง และมีความพร้อมต่อการใช้งานสำหรับกรณีของสถานที่ติดตั้งของอุปกรณ์ต่างๆ พบเห็นได้ง่ายและสะดวกต่อการใช้งาน แต่ปัจจุบันในบางจุดไม่มีเครื่องมือหรืออุปกรณ์เหล่านั้นติดตั้งอยู่แล้ว ซึ่งส่งผลให้ที่ผ่านมาก็ไม่ได้มีการทดสอบการใช้งานของเครื่องมือฯ อย่างจริงจัง

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายชื่อที่ 17 มีความคิดเห็นว่าประชาชนไม่จำเป็นต้องดำเนินการแก้ไขปัญหาอะไร เพราะเป็นหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐในการแก้ไขปัญหาดังนั้นบทบาทในขั้นก่อนเกิดเหตุจึงไม่จำเป็นต้องทำอะไร แต่เมื่ออยู่ในขั้นขณะเกิดเหตุก็จำเป็นที่จะต้องให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันตามความสามารถที่จะทำได้

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายชื่อที่ 17 ได้ให้ข้อเสนอแนะต่อการบริหารจัดการภัยพิบัติว่า ควรที่จะมีการเตรียมการป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นไว้บ้าง เช่น การตรวจสอบแนวโน้มของการเกิดภัยที่เกิดขึ้นซึ่งและอาจมีผลกระทบสร้างความเสียหายต่อตน หากเกิดเหตุการณ์ขึ้นประชาชนก็จำเป็นต้องช่วยเหลือกันเองก่อนที่ภาครัฐจะเข้ามาให้ความช่วยเหลือ

กรณีศึกษารายชื่อที่ 18

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย อายุ 29 ปี ประกอบอาชีพ พนักงานบริษัทเอกชน การศึกษา อนุปริญญา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายชื่อที่ 18 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการภัยพิบัติว่าหน่วยงานภาครัฐเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการภัยพิบัติที่มีบทบาทในการแก้ไขปัญหาค่อนข้างมาก และมีความพร้อมในทุกๆด้านเป็นอย่างดี ขณะเดียวกันกับมองมีความคิดเห็นว่าหน่วยงานภาคเอกชนไม่มีบทบาท หรือมีบทบาทค่อนข้างน้อยในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายชื่อที่ 18 มีความคิดเห็นว่าประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ในระดับของการเรียนรู้การใช้งานในเบื้องต้นเท่านั้น หรือเรียกว่าเป็นการใช้งานได้บ้างแต่ไม่สมบูรณ์แบบ แต่ก็มีความเชื่อว่าจะเมื่อเกิดเหตุขึ้นประชาชนน่าจะสามารถใช้งานอุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆ ได้ ทั้งนี้ในเรื่องของความพร้อมการใช้งานของเครื่องมือฯ พบว่าน่าจะสามารถใช้งานได้บ้างแต่อาจจะไม่สามารถใช้งานได้ทั้งหมด และกรณีของสถานที่ติดตั้งของอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้สำหรับการแก้ไขปัญหาที่มีอยู่สามารถพบเห็นได้ง่าย ในขณะที่ปัจจุบันสถานที่ติดตั้งเครื่องมือบางแห่งไม่มีเครื่องมือหรืออุปกรณ์เหล่านั้นอยู่แล้ว และที่ผ่านมาก็ไม่ได้มีการทดสอบการใช้งานของเครื่องมือฯ เหล่านั้นเลย

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 18 มีความคิดเห็นว่าเป็นเหตุการณืขึ้นประชาชนควรที่จะช่วยเหลือกันในการแก้ไขปัญหา บรรเทาความรุนแรงที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ในขั้นก่อนเกิดเหตุมีความคิดเห็นว่าเป็นประชาชนยังไม่ต้องดำเนินการใดๆ เนื่องจากเป็นหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐในการเฝ้าระวัง และแจ้งเตือนเมื่อเกิดเหตุ และเมื่อเกิดเหตุการณืขึ้นประชาชนก็ควรให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหา

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 18 มีความคิดเห็นว่าเป็นประชาชนควรเตรียมความพร้อมให้กับตัวเองบ้าง เพื่อเป็นการเตรียมการป้องกันเหตุการณืที่อาจจะเกิดขึ้น โดยเป็นการเตรียมการเท่าที่เรารู้ทำได้ เช่น การเตรียมหมายเลขโทรศัพท์แจ้งเหตุ การตรวจสอบแนวโน้มการเกิดภัย เป็นต้น และเมื่อเกิดเหตุการณืขึ้น หากหน่วยงานภาครัฐไม่ให้ความสำคัญในการแก้ไขปัญหา ประชาชนจำเป็นต้องร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหา จึงต้องมีการเตรียมการไว้ในเบื้องต้น

กรณีศึกษารายที่ 19

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย มีอายุ 23 ปี ประกอบอาชีพ นักศึกษา การศึกษาระดับปริญญาตรี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 19 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการภัยพิบัติของประเทศไทยว่า การแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็นหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐ เนื่องจากเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการภัยพิบัติโดยตรง และมีการเตรียมความพร้อมเพื่อแก้ไขปัญหาภัยพิบัติที่ดีพอสมควร แต่ภัยพิบัติเป็นเหตุการณืที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้ไม่สามารถเตรียมการรับมือได้ทัน ถึงอย่างไรที่ผ่านมาพบว่าหน่วยงานภาครัฐเป็นหน่วยงานเดียวที่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ ในขณะที่เดียวกันมองว่าหน่วยงานภาคเอกชนมีบทบาทน้อยในการเข้าแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งที่ผ่านมาพบเพียงการเข้าไปให้ความช่วยเหลือในรูปของการให้บริจาคกับผู้ที่ประสบความเดือดร้อน

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 19 มีความคิดเห็นว่าเป็นเรื่องของการที่ความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ปัจจุบันประชาชนยังขาดความรู้ในการใช้งานเครื่องมือฯ อย่างแท้จริง จึงจำเป็นต้องมีการสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับประชาชน เพื่อให้ประชาชนสามารถใช้งาน

เครื่องมือฯ ได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้มองว่าเครื่องมือฯ ที่มีอยู่ปัจจุบันไม่สามารถนำมาใช้งานได้ อย่างมีประสิทธิภาพหากเกิดเหตุการณ์ขึ้นจริง สำหรับกรณีของสถานที่ติดตั้งของอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้สำหรับการแก้ไขปัญหามีอยู่สามารถพบเห็นได้ง่าย แต่ปัจจุบันบางแห่งไม่มีเครื่องมือหรือ อุปกรณ์เหล่านั้นอยู่แล้ว และที่ผ่านมาก็ไม่ได้มีการทดสอบการใช้งานของเครื่องมือฯ เหล่านั้น

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายชื่อที่ 19 มีความคิดเห็นว่าการแก้ไขปัญหายุ่งยากพิบัตินั้นในขั้นของก่อนเกิดเหตุประชาชนไม่มีความรู้ความเข้าใจในการเตรียมตัวรับมือกับเหตุการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้น และเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นจริงประชาชนจึงเกิดความสับสน วุ่นวาย ต่างคนต่างหนีเอาตัวรอด จึงทำให้ปัญหาที่เกิดขึ้นในบางครั้งที่เป็เหตุการณ์ขนาดเล็ก ลูกกลมและขยายวงกว้างกว่าเดิม ก่อให้เกิดผลกระทบและสร้างความเสียหายขนาดใหญ่ได้

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายชื่อที่ 19 มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารจัดการภัยพิบัติว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะหน่วยงานภาครัฐควรมีการทำงานในเชิงรุก โดยมีได้มุ่งหวังแต่เพียงการแก้ไขปัญหาเมื่อเกิดเหตุเท่านั้น ภาครัฐเองควรที่จะสร้างความรู้ความเข้าใจ ส่งเสริมการเตรียมความพร้อมของประชาชนให้เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อให้ประชาชนมีความพร้อม สามารถแก้ไขปัญหได้ด้วยตนเองเมื่อเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงขึ้น และที่ผ่านมากการแก้ไขปัญหของประชาชนในขณะที่เกิดเหตุเป็นเพียงการแก้ไขปัญหเฉพาะหน้าเท่านั้น

กรณีศึกษารายชื่อที่ 20

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย อายุ 24 ปี ประกอบอาชีพ พนักงานบริษัทเอกชน การศึกษา ระดับปริญญาตรี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายชื่อที่ 20 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติของประเทศไทยในด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมองว่าปัจจุบันหน่วยงานภาครัฐเป็นหน่วยงานที่ดีและมีความพร้อมมากขึ้นเนื่องจากเหตุการณ์ความรุนแรงที่ผ่านมาได้กลายเป็นบทเรียนทำให้ภาครัฐต้องตระหนักและให้ความสำคัญกับการแก้ปัญหามากขึ้น ขณะที่หน่วยงานภาคเอกชนมีบทบาทน้อยมากในการจัดการกับปัญหาภัยพิบัติ แต่กระบวนการในการทำงานของภาคเอกชนจะมีความรวดเร็วกว่า

หน่วยงานภาครัฐ หากเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้าร่วมในการแก้ไขปัญหาด้วยก็จะช่วยให้การแก้ไขปัญหา มีความรวดเร็วขึ้น

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษาครั้งที่ 20 มองว่าด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ในการใช้แก้ไขปัญหาการจัดการภัยพิบัติปัจจุบันประชาชนยังมีความรู้ในการใช้งานในระดับหนึ่ง ซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง แต่ไม่มีความรู้ในการใช้งานอย่างถูกต้อง จึงทำให้การใช้งานเครื่องมือฯ ไม่เกิดประสิทธิภาพอย่างเต็มที่ รวมทั้งเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆเองก็ยังไม่เพียงพอต่อการใช้งานหากเกิดเหตุการณ์ขึ้น ประกอบกับเครื่องมือฯ ต่างๆ ไม่เคยมีการทดสอบการใช้งานมาก่อนและไม่รู้ว่าปัจจุบันเครื่องมือเหล่านั้นจะใช้งานได้หรือไม่ สำหรับสถานที่ติดตั้งเครื่องมือฯ มีความชัดเจน และสะดวกต่อการใช้งาน หากเกิดเหตุการณ์ขึ้นก็สามารถนำไปใช้ได้ทันที

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษาครั้งที่ 20 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของภาคประชาชนว่าในขั้นก่อนเกิดเหตุประชาชนมีบทบาทน้อยมาก เนื่องจากประชาชนขาดการเตรียมความพร้อมในตนเอง และไม่รู้มาก่อนเกิดเหตุตนจะต้องเตรียมความพร้อมอย่างไร ซึ่งเมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นประชาชนส่วนใหญ่จึงเกิดความตกใจ ขาดสติ และทำอะไรไม่ถูก ซึ่งหากมีการให้ความรู้กับประชาชนบ้างว่าประชาชนควรจะต้องทำอะไร ก็จะทำให้ประชาชนมีแนวทางในการปฏิบัติที่ชัดเจนขึ้น และจะช่วยลดความสับสนวุ่นวายที่เกิดขึ้นขณะเกิดเหตุได้

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษาครั้งที่ 20 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติว่า ในขั้นของการเตรียมความพร้อมให้กับประชาชน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรที่จะจัดการฝึกซ้อมแผนการปฏิบัติเป็นประจำเพื่อลดความสูญเสียที่เกิดขึ้น นอกจากนี้หากเปรียบเทียบกับบริษัทเอกชนบางแห่งจะเห็นว่าหลายบริษัทมีการฝึกซ้อมแผนฯ เพื่อเป็นการสร้างการเตรียมความพร้อมหากเกิดเหตุการณ์ขึ้นจริงจะได้ช่วยลดความสูญเสียที่เกิดขึ้นได้ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะหน่วยงานภาครัฐจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ เพราะเมื่อเกิดเหตุแล้วทั้งภาครัฐและประชาชนก็ต้องร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งการฝึกซ้อมฯ จะช่วยให้การดำเนินการแก้ไขปัญหาเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

กรณีศึกษาครั้งที่ 21

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศหญิง อายุ 21 ปี ประกอบอาชีพ นักศึกษา การศึกษา ระดับปริญญาตรี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษาครั้งที่ 21 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติของประเทศไทยในด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมองว่าหน่วยงานภาครัฐเป็นหน่วยงานที่ดีมีความพร้อม มีประสิทธิภาพ และสามารถให้ความช่วยเหลือประชาชนได้ สำหรับหน่วยงานภาคเอกชนมีบทบาทน้อยกว่าหน่วยงานภาครัฐในการจัดการกับภัยพิบัติ แต่การให้ความช่วยเหลือจะเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว คล่องตัว และมีประสิทธิภาพมากกว่าหน่วยงานภาครัฐ

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษาครั้งที่ 21 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ในการใช้แก้ไขปัญหาการจัดการภัยพิบัติว่า ปัจจุบันประชาชนยังขาดความรู้เกี่ยวกับการใช้งานเครื่องมือต่างๆ รวมทั้งเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆเองก็ยังไม่มีความพร้อมเพียงพอหากเกิดเหตุการณ์ขึ้น ประกอบกับปัจจุบันยังไม่มีเทคโนโลยี่ใหม่ๆเข้ามาใช้ สำหรับความพร้อมของเครื่องมือต่อการใช้งานพบว่า มีความพร้อมในระดับปานกลาง คือสามารถใช้งานได้บ้างบางส่วน ยังไม่สมบูรณ์แบบขณะที่สถานที่ติดตั้งเครื่องมืออุปกรณ์มีความชัดเจนดี แต่ยังไม่ทั่วถึงในทุกพื้นที่ และที่ผ่านมายังไม่เคยนำมาทดสอบการใช้งานหรือหากมีก็น้อยเกินไป จึงไม่สามารถทราบว่าคุณสมบัติต่างๆ ใช้งานได้หรือไม่

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษาครั้งที่ 21 มีความคิดเห็นว่าเป็นขั้นก่อนเกิดเหตุประชาชนมีบทบาทน้อยมาก และไม่รู้มาก่อนเกิดเหตุจะต้องทำอะไร ซึ่งประชาชนพร้อมที่จะให้ความร่วมมือกับภาครัฐอย่างเต็มที่ในการที่จะสร้างการเตรียมตัวรับมือกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น และเมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นประชาชนจะได้รับมือและร่วมแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ แต่ที่ผ่านมาประชาชนส่วนใหญ่ยังตกใจ และทำอะไรไม่ถูก หากภาครัฐมีการส่งเสริมให้ประชาชนเกิดความพร้อมให้กับประชาชนก็จะเป็นการช่วยลดความตื่นตระหนกได้ และควบคุมสติจนสามารถแก้ไขปัญหาได้ต่อไป

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษาครั้งที่ 21 มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติว่า ในขั้นของการเตรียมความพร้อม ภาครัฐควรมีการฝึกอบรมให้ความรู้กับประชาชนในเรื่องของการแก้ไขปัญหา รวมทั้ง

ตรวจสอบความพร้อมของเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ให้มีความพร้อมอยู่เสมอ และในขั้นตอนเมื่อเกิดเหตุหน่วยงานภาครัฐต้องมีความรวดเร็วมากขึ้น และต้องชี้เจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความชำนาญ เฉพาะด้านเข้ามาแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

กรณีศึกษาตอนที่ 22

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศหญิง อายุ 23 ปี ประกอบอาชีพ พนักงานบริษัทเอกชน การศึกษา ระดับปริญญาตรี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษาตอนที่ 22 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการภัยพิบัติว่าหน่วยงานภาครัฐจะต้องเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ส่งเสริม อบรม ให้ความรู้กับประชาชนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ประชาชนเกิดความพร้อมและสามารถเผชิญภัยพิบัติได้ด้วยตนเอง สำหรับหน่วยงานภาคเอกชนควรเพิ่มบทบาทในการจัดการกับภัยพิบัติให้มากขึ้น โดยอาจจะเป็นการสนับสนุนหน่วยงานภาครัฐ เพราะปัญหาภัยพิบัติเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อประเทศโดยรวม ดังนั้นจึงต้องร่วมมือกันทุกฝ่าย

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษาตอนที่ 22 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ในการใช้แก้ไขปัญหาภัยพิบัติว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรตรวจสอบความพร้อมของเครื่องมือและอุปกรณ์ตลอดเวลาเพื่อป้องกันการเสื่อมสภาพของเครื่องมือและอุปกรณ์ นอกจากนี้ควรมีคู่มือการใช้งานของเครื่องมือต่างๆ เหล่านั้นประกอบไว้กับเครื่องมือด้วย เพื่อให้ประชาชนสามารถเปิดคู่มือประกอบการใช้งานเครื่องมือและอุปกรณ์ได้อย่างถูกต้อง สำหรับในด้านของสถานที่ติดตั้งเครื่องมือและอุปกรณ์ในปัจจุบันพบว่าสามารถพบเห็นได้ง่าย และสามารถนำมาใช้งานได้สะดวก แต่ยังไม่ทั่วถึงในทุกพื้นที่ และยังไม่เคยมีการทดสอบการใช้งานของเครื่องมือดังกล่าว

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษาตอนที่ 22 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของประชาชนว่า ในขั้นของก่อนเกิดเหตุประชาชนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในวิธีการแก้ไขปัญหาที่ก่อนเพื่อต่อไปจะได้เข้าไปแก้ไขปัญหาได้ ซึ่งหากประชาชนสามารถตั้งสติได้และมีความเข้าใจในการแก้ไขปัญหาจะช่วยทำให้ประชาชนสามารถจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษาตอนที่ 22 มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติว่า ในขั้นของการเตรียมความพร้อมนั้นทั้งภาครัฐ และเอกชน จะต้องร่วมมือกันในการดำเนินการสร้างความพร้อมให้กับประชาชนและจะต้องให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาด้วย เพราะปัญหาที่ผ่านมาพบว่าประชาชนมักจะเกิดความสับสนวุ่นวาย เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นจริง และกลายเป็นอุปสรรคสำคัญในการแก้ไขปัญหา

กรณีศึกษาตอนที่ 23

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย มีอายุ 41 ปี ประกอบอาชีพ ธุรกิจส่วนตัว การศึกษา ระดับอนุปริญญา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษาตอนที่ 23 มีความคิดเห็นว่าหน่วยงานภาครัฐมีความพร้อมในทุกๆด้าน ไม่ว่าจะในด้านของเครื่องมือสำหรับการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัย และความสามารถในการบริหารจัดการภัยพิบัติที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี แต่หน่วยงานภาครัฐมีความล่าช้า ในขณะที่เดียวกันมีความคิดเห็นว่าหน่วยงานภาคเอกชนเองยังไม่ค่อยเห็นบทบาทในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษาตอนที่ 23 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้สำหรับการบริหารจัดการภัยพิบัติว่า ในเรื่องความรู้ของประชาชนต่อการใช้งานเครื่องมือฯ ถือว่ามีน้อยมาก หรือแทบจะไม่มีถึงการใช้งานเลย สำหรับเครื่องมือต่างๆ ที่มีอยู่มีความเห็นว่ามีไม่พร้อมต่อการใช้งานจริง ขณะที่สถานที่ติดตั้งเครื่องมือ อุปกรณ์มีความสะดวกและง่ายต่อการใช้งาน แต่การทดสอบการใช้งานในภาวะปกตินั้นยังไม่ได้มีการตรวจสอบการใช้งาน

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษาตอนที่ 23 มีความคิดเห็นว่า ในขั้นของก่อนเกิดเหตุการณ์หรือในภาวะปกติ นั้น ประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่ให้ความสำคัญในการที่จะเตรียมความพร้อมรับมือกับปัญหา และเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นจริงต่างคนก็ต้องต่างเอาตัวรอด การแก้ไขกับปัญหาที่เกิดขึ้นจึงเป็นเพียงการแก้ไขปัญหาตามความสามารถที่ทำได้

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 23 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติไว้ว่า ควรที่จะมีการเตรียมความพร้อม เช่น ควรมีการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขภัยพิบัติที่เกิดขึ้น หรือการฝึกซ้อมการแก้ไขปัญหาไว้บ้าง ซึ่งเมื่อเกิดปัญหาขึ้นประชาชนก็จำเป็นที่จะต้องเข้าร่วมในการแก้ไขปัญหาเพราะประชาชนจะเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรง

กรณีศึกษารายที่ 24

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย มีอายุ 30 ปี ประกอบอาชีพ พนักงานบริษัทเอกชน ระดับการศึกษา อนุปริญญา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 24 มองว่าหน่วยงานภาครัฐมีบทบาทในการจัดการภัยพิบัติอย่างชัดเจน และมีความพร้อมในด้านของเครื่องมือสำหรับการให้ความช่วยเหลือ แต่การให้ความช่วยเหลือที่ผ่านมาเป็นไปอย่างล่าช้าไม่ทันกับปัญหาที่เกิดขึ้น ขณะที่มีความคิดเห็นว่าหน่วยงานภาคเอกชนมีบทบาทเพียงให้การสนับสนุน และจะเห็นบทบาทอย่างชัดเจนภายหลังเหตุการณ์สิ้นสุดแล้ว โดยจะเป็นในรูปของการบริจาคสิ่งของให้กับผู้ประสบภัย

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 24 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้สำหรับการบริหารจัดการภัยพิบัติ ว่าในเรื่องของความรู้ในการใช้งานปัจจุบันประชาชนยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้เลย และคิดว่าเครื่องมือต่างๆที่มีอยู่ก็ไม่มีความพร้อมต่อการใช้งาน โดยสถานที่ติดตั้งเครื่องมือ อุปกรณ์มีความชัดเจนดี สามารถนำมาใช้ได้สะดวกหากเกิดเหตุขึ้น แต่ไม่ทราบว่าสามารถนำมาใช้งานได้จริงหรือไม่เพราะที่ผ่านมาไม่เคยมีการทดสอบการใช้งานแต่อย่างใด

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 24 มีความคิดเห็นว่าเป็นขั้นของก่อนเกิดเหตุการณ์นั้น จะมีเพียงประชาชนบางกลุ่มที่ให้ความสนใจในการติดตาม ใฝ่ระวัง และให้ความสนใจในเหตุการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อตนและสังคม และในขั้นขณะเกิดเหตุขึ้นปัญหาที่พบคือความวุ่นวาย ต่างคนต่างหนีเอาตัวรอด ไม่รู้ว่าควรทำตัวอย่างไร

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 24 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติไว้ว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรที่จะมีการให้ความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขภัยพิบัติที่เกิดขึ้น เพื่อให้ประชาชนจะได้รู้ว่าเมื่อเกิดเหตุขึ้นตนจะต้องทำอย่างไรบ้าง ทั้งนี้ในขณะที่เกิดเหตุประชาชนก็จะต้องช่วยเหลือตนเองก่อนเท่าที่ความสามารถของตนที่มีอยู่ เพราะหากรอการช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐคงไม่ทันต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น

กรณีศึกษารายที่ 25

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย อายุ 23 ปี ประกอบอาชีพ นักศึกษา การศึกษาระดับปริญญาตรี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 25 มองว่าหน่วยงานภาครัฐยังไม่ค่อยตื่นตัวเท่าที่ควร กล่าวคือ หากเกิดภัยพิบัติขึ้นมาครั้งหนึ่งก็จะมีคามตื่นตัวขึ้น แต่ถ้าสถานการณ์ปกติก็จะไม่ค่อยให้ความสนใจในการเตรียมการรับมือกับปัญหา มักจะให้เกิดปัญหาขึ้นมาก่อนแล้วจึงจะมาดำเนินการแก้ปัญหากันในภายหลัง ขาดการป้องกัน และการเตรียมการรับมือกับปัญหา ในขณะที่บทบาทของภาคเอกชนมักจะเป็นการให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดภัยพิบัติแล้ว ก่อนเกิดภัยพิบัติมักจะไม่ให้ความสนใจ และมักให้ความช่วยเหลือตามกระแสสังคมมากกว่าที่จะช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ โดยสถานการณ์ปกติภาคเอกชนมักจะไม่มึบทบาทเท่าที่ควร

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 25 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้สำหรับการบริหารจัดการภัยพิบัติ ว่าในเรื่องของความรู้ในการใช้งานประชาชนยังขาดความรู้ในการใช้งานเครื่องมือและอุปกรณ์ เนื่องจากไม่เคยมีการใช้เครื่องมือฯ เหล่านั้น ขาดประสบการณ์ ขาดการฝึกฝน ทำให้ไม่เกิดการพัฒนาคความรู้เท่าที่ควร สำหรับในด้านความพร้อมของเครื่องมือ ฯ ปัจจุบันพบว่าไม่มีความพร้อมต่อการใช้งาน และไม่เพียงพอต่อการใช้งานหากเกิดเหตุการณ์ขึ้นจริง ในด้านของสถานที่ติดตั้งพบว่ามีสถานที่ชัดเจน แต่เครื่องมือที่มีอยู่ไม่เพียงพอต่อการใช้งาน และไม่สามารถใช้งานได้เนื่องจากมีสภาพเก่ามาก ขณะที่การทดสอบการใช้งานของเครื่องมือยังไม่พบการทดสอบการใช้งานแต่อย่างใด

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 25 มีความคิดเห็นว่า ในขั้นของก่อนเกิดเหตุการณ์นั้นยังไม่เกิดการตื่นตัว ไม่ให้ความสนใจเท่าที่ควร หากภาครัฐมาให้ความรู้ก็อาจจะไม่ค่อยเข้าร่วมหรืออาจจะไม่ให้ความสำคัญ และเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นก็มักจะทำอะไรไม่ถูก เนื่องจากขาดประสบการณ์ ขาดการฝึกอบรมเพื่อนำความรู้มาใช้เมื่อเกิดเหตุขึ้น

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 25 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติไว้ว่า ควรที่จะมีการจัดการฝึกอบรมและให้ความรู้แก่ประชาชนมากกว่าที่เป็นอยู่ มีการฝึกทดสอบเตรียมความพร้อมอยู่เสมอ ด้านอุปกรณ์ก็ควรจัดให้มีอุปกรณ์ที่เพียงพอเพื่อจะนำมาใช้เมื่อเกิดภัยพิบัติขึ้น นอกจากนี้ควรจัดการฝึกอบรมให้กับเจ้าหน้าที่ให้มีประสบการณ์ มีความรู้ที่ถูกต้อง พร้อมทั้งจะรับมือกับสถานการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ สำหรับการแก้ไขปัญหาขณะเกิดเหตุควรใช้เจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความชำนาญในด้านนี้โดยเฉพาะ เพื่อให้การแก้ไขปัญหาเป็นไปด้วยความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ รวมทั้งจัดหาอุปกรณ์ให้พร้อมต่อการใช้งานจริง

กรณีศึกษารายที่ 26

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย อายุ 20 ปี ประกอบอาชีพ รับจ้าง การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 26 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการภัยพิบัติของประเทศไทยว่า หน่วยงานภาครัฐเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการบริหารจัดการภัยพิบัติ โดยที่ผ่านมายังไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความล่าช้า ในขณะที่หน่วยงานภาคเอกชนมักมีบทบาทในการให้การสนับสนุนทางด้านเครื่องอุปโภคบริโภคเป็นส่วนใหญ่

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 26 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆในการแก้ไขปัญหาภัยพิบัติว่าประชาชนไม่มีความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องมือฯ สำหรับความพร้อมในการใช้งานเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่มีอยู่พบว่าขาดความพร้อม และเครื่องมือที่มีอยู่ก็ไม่สามารถใช้งานได้จริง นอกจากนี้สถานที่ติดตั้งของเครื่องมือ อุปกรณ์ต่างๆ สามารถพบเห็นได้ง่ายแต่ไม่เพียงพอหากมีเหตุการณ์เกิดขึ้น นอกจากนี้ยังไม่มีทดสอบการใช้งานของอุปกรณ์ที่มีอยู่ด้วย

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายชื่อที่ 26 มีความคิดเห็นว่าเป็นบทบาทของประชาชนเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาในขั้นก่อนเกิดเหตุที่ประชาชนควรที่จะมีการเตรียมตัวรับสถานการณ์หากเกิดเหตุการณ์ขึ้นจะสามารถแก้ไขปัญหาได้ และในขณะที่เกิดเหตุประชาชนจะต้องพยายามควบคุมสติของตนเองให้ได้ และควรให้ความร่วมมือกับภาครัฐในการแก้ไขปัญหา

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายชื่อที่ 26 ได้มีข้อคิดเห็นที่ประชาชนควรเตรียมการรองรับกับเหตุการณ์ไว้บ้าง ขณะเดียวกันภาครัฐก็จำเป็นต้องมีการตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาและพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือหากเกิดเหตุการณ์ขึ้น ทั้งนี้เมื่อเกิดเหตุขึ้นก็ต้องร่วมมือกันในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นให้ทัน่วงที

กรณีศึกษารายชื่อที่ 27

ประชากรกลุ่มตัวอย่างเป็น เพศหญิง อายุ 19 ปี ประกอบอาชีพ พนักงานบริษัทเอกชน การศึกษา ระดับอนุปริญญา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายชื่อที่ 27 มีความเห็นเกี่ยวกับ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการภัยพิบัติ โดยมองว่าหน่วยงานภาครัฐยังไม่มีความพร้อมและไม่สามารแก้ไข้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ดีเท่าที่ควร ขณะที่ภาคเอกชนมีการให้ความช่วยเหลือได้ดี และมีการทำงานที่รวดเร็วกว่าหน่วยงานภาครัฐ

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายชื่อที่ 27 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้ในการใช้งานของเครื่องมืออุปกรณ์ที่มีอยู่ในปัจจุบันว่า ประชาชนทั่วไปยังไม่มีความรู้ซึ่งอาจมีบางกลุ่มเท่านั้นที่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ ขณะที่ความพร้อมของเครื่องมือและอุปกรณ์ที่มีอยู่ในปัจจุบันมองว่ายังไม่มีความพร้อมเท่าที่ควร ประกอบกับสถานที่ติดตั้งก็ไม่มีความสะดวกต่อการใช้งาน และอุปกรณ์ที่มีอยู่ก็ไม่พร้อมต่อการใช้งาน รวมทั้งในเรื่องของการทดสอบการใช้งานก็ยังไม่มีการทดสอบการใช้งานแต่อย่างใด

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษาที่ 27 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของภาคประชาชนในการมีส่วนร่วมบริหารจัดการภัยพิบัติว่า ในขั้นก่อนเกิดเหตุประชาชนยังขาดความกระตือรือร้นในการเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น หรือการป้องกันปัญหามิให้เกิดความรุนแรงขึ้น ขณะที่เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นแล้วตัวประชาชนเองมักจะแตกตื่น ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ จึงควรทำความเข้าใจกับประชาชนถึงวิธีการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษาที่ 27 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารจัดการภัยพิบัติว่าในขั้นก่อนเกิดเหตุควรมีการเตรียมความพร้อมและการเตรียมการในทุกๆด้าน ทั้งด้านเครื่องมือ อุปกรณ์ และการให้ความรู้แก่ประชาชนเพื่อแก้ไขปัญหา หากเมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นก็ควรดำเนินการตามแนวทางที่ได้มีเรียนรู้มา เพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการแก้ไขปัญหา และจัดการกับปัญหาได้อย่างถูกต้องและจะช่วยลดความสูญหายได้

กรณีศึกษารายที่ 28

ประชากรกลุ่มตัวอย่างเป็น เพศชาย อายุ 21 ปี ประกอบอาชีพ รับจ้าง การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 28 มีความเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทยในด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการภัยพิบัติว่าหน่วยงานภาครัฐยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ดีเท่าที่ควร เมื่อเทียบกับงบประมาณที่มีอยู่ ขณะที่การทำงานของหน่วยงานภาคเอกชนถูกมองว่ามีความรวดเร็วกว่าหน่วยงานภาครัฐ และมีความพร้อมกว่าหน่วยงานภาครัฐ (ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 28 มีความคิดเห็นว่า ความรู้ในการใช้งานของเครื่องมืออุปกรณ์ที่มีอยู่ในปัจจุบันนั้นประชาชนทั่วไปมีความรู้บ้างแต่ยังไม่เข้าใจอย่างแท้จริง สำหรับความพร้อมของเครื่องมือ และอุปกรณ์ที่มีอยู่ในปัจจุบันยังไม่มีความพร้อม ขณะที่สถานที่ติดตั้งมีความสะดวกต่อการใช้งาน รวมทั้งในเรื่องของการทดสอบการใช้งานของเครื่องมือ และอุปกรณ์ก็ยังไม่มีการทดสอบการใช้งาน

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษาที่ 28 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของภาคประชาชนในการมีส่วนร่วมบริหารจัดการภัยพิบัติว่า ในขั้นก่อนเกิดเหตุประชาชนไม่มีการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้น รวมทั้งไม่มีการเตรียมตัวในการแก้ไขปัญหา จึงทำให้ไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไรเมื่อเกิดปัญหาขึ้น ในขณะที่เกิดเหตุการณ์ประชาชนมักจะขาดสติ และทำอะไรไม่ถูกเนื่องจากไม่มีความรู้ในการแก้ไขปัญหา ดังนั้นเมื่อเกิดเหตุจึงเกิดความสูญหายไกลหลาย ต่างคนต่างเอาตัวรอด

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษาที่ 28 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารจัดการภัยพิบัติว่า ควรมีการสร้าง ความเข้าใจ ผูกอบรมให้กับประชาชน ให้รู้ถึงวิธีการแก้ไขปัญหาย่างถูกต้องหากเกิดภัยพิบัติขึ้น และเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นก็ต้องพยายามตั้งสติ และทำตามขั้นตอนที่ได้มีการฝึกอบรมมาแล้ว ซึ่งก็จะช่วยให้การแก้ไขปัญหานั้นไปได้ด้วยดี

กรณีศึกษารายที่ 29

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย อายุ 23 ปี ประกอบอาชีพ นักศึกษา การศึกษา ระดับปริญญาตรี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 29 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการ ภัยพิบัติว่าการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐที่ผ่านมาพบว่า มีบทบาทในการแก้ไขปัญหานั้นที่ ชัดเจน และมีความพร้อมในทุกๆด้านมากที่สุด ในขณะที่บทบาทของภาคเอกชนก็มีบทบาทที่ ชัดเจนเช่นเดียวกับหน่วยงานภาครัฐ และมีการทำงานที่มีความรวดเร็วกว่าหน่วยงานภาครัฐ

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 29 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้สำหรับการ บริหารจัดการภัยพิบัติว่า ในเรื่องของความรู้สำหรับการใช้งานพบว่าประชาชนมีความรู้ในการใช้ งานเครื่องมือและอุปกรณ์น้อยมาก สำหรับในด้านความพร้อมของเครื่องมือ ๔ ปัจจุบันพบว่าไม่มี ความพร้อมต่อการใช้งานและไม่เพียงพอต่อการใช้งานหากเกิดเหตุการณ์ขึ้นจริง ในด้านของ สถานที่ติดตั้งพบว่ามีสถานที่ชัดเจน แต่ไม่สามารถใช้งานได้เนื่องจากอุปกรณ์มีสภาพเก่า ขณะที่ การทดสอบการใช้งานของเครื่องมือยังไม่มี การทดสอบการใช้งานจริง

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 29 มีความคิดเห็นว่าเป็นขั้นของก่อนเกิดเหตุการณ์ประชาชนควรจะ เตรียมความพร้อมให้กับตนเองเพื่อที่จะสามารถเข้าไปแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และเมื่อเกิด เหตุการณ์ขึ้นประชาชนควรที่จะร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหาพร้อมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษารายที่ 29 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติไว้ว่า ควรที่จะมีการ ให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับผลกระทบของภัยพิบัติ การแก้ไขปัญหาที่ถูกต้อง สำหรับขณะ

เกิดเหตุประชาชนควรร่วมมือกันเพื่อแก้ไขปัญหา โดยทุกส่วนทั้งหน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคเอกชน และหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้องจะต้องร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหา

กรณีศึกษารายที่ 30

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย อายุ 40 ปี ประกอบอาชีพ ประกอบธุรกิจส่วนตัว การศึกษา ระดับอนุปริญญา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

(ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง)

กรณีศึกษารายที่ 30 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยมองว่าหน่วยงานภาครัฐมีความพร้อมในการแก้ไขปัญหาดี มีเครื่องมืออุปกรณ์ที่ทันสมัย แต่ยังมีกระบวนการทำงานที่ล่าช้า ไม่ทันกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในขณะที่หน่วยงานภาคเอกชนจะมีความรวดเร็วกว่าหน่วยงานภาครัฐ มีเครื่องมือและอุปกรณ์ที่นำมาแก้ไขปัญหาได้ดี แต่ที่ผ่านมามีความล่าช้าในการแก้ไขปัญหาอย่างไม่มากเท่าที่ควร

(ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ)

กรณีศึกษารายที่ 30 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้สำหรับการบริหารจัดการภัยพิบัติว่า ในเรื่องของความรู้สำหรับการใช้งานพบว่าประชาชนไม่มีความรู้ในการใช้งานเครื่องมือและอุปกรณ์ หากมีความรู้ก็มีอยู่น้อยมาก ในด้านความพร้อมของเครื่องมือฯ ปัจจุบันพบว่าไม่มีความพร้อมต่อการใช้งาน เนื่องจากไม่มีการตรวจสอบอายุการใช้งานของเครื่องมือฯ สำหรับสถานที่ติดตั้งพบว่ามีสถานที่ที่ชัดเจน สะดวกต่อการใช้งานหากเกิดเหตุการณ์ขึ้น แต่ที่ผ่านมายังไม่เคยมีการทดสอบการใช้งานของเครื่องมือและอุปกรณ์

(ด้านบทบาทของภาคประชาชน)

กรณีศึกษารายที่ 30 มีความคิดเห็นว่าเป็นในขั้นของก่อนเกิดเหตุการณ์ ประชาชนยังไม่เกิดการตื่นตัว และไม่ให้ความสนใจเท่าที่ควร ขาดการเตรียมตัวในการแก้ไขปัญหาหากเกิดภัยพิบัติขึ้น ดังนั้นภาครัฐควรที่จะเข้ามาสร้างความเข้าใจให้กับประชาชนซึ่งก็อาจจะทำให้ประชาชนเห็นความสำคัญมากขึ้น นอกจากนี้ขณะที่เกิดเหตุการณ์ขึ้นประชาชนจะไม่ว่าตนจะต้องทำอะไร ดังนั้นประชาชนจึงจำเป็นต้องรู้ว่าในแต่ละเหตุการณ์จะแก้ไขปัญหาอย่างไร เพื่อให้สามารถรับมือ และแก้ไขปัญหาได้กับทุกสถานการณ์

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติ

กรณีศึกษาตอนที่ 30 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการภัยพิบัติไว้ว่า ควรที่จะมีการให้ความรู้แก่ประชาชนตั้งแต่เด็ก ในทุกระดับ เริ่มตั้งแต่ในระดับอนุบาลฯ และให้ความรู้กับประชาชนในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดภัย โดยในแต่ละพื้นที่จะต้องให้ความรู้ที่แตกต่างกัน เนื่องจากแนวโน้มของการเกิดภัยในแต่ละพื้นที่แตกต่างกัน สำหรับการแก้ไขปัญหาขณะเกิดเหตุจะเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเตรียมพร้อมหรือการเตรียมตัวที่ดี ซึ่งหากมีการเตรียมตัวที่ดีก็จะทำให้เมื่อเกิดเหตุขึ้นประชาชนก็จะสามารถแก้ไขได้เองโดยอัตโนมัติ